

relse, og naar Sogneraadet saa i Henhold til § 25 har affordret vedkommende Mand Stat fra det Tjeringaar, i hvilket han er flyttet, og Sagen er bleven forelagt til Indenrigsministeriets Afgørelse, saa er Manden bleven fri for at svare Stat; man har i Ministeriet ved denne Afgørelse henholdt sig til, at der i § 21 i Landkommunalloven staar, at et kortere Ophold end 4 Maaneder tages ikke i Betragtning. Naar man nu husker paa, at der i den Paragraf, hvort det staar, nemlig i § 21, ikke i mindste Maade er Tale om at flytte bort fra Kommunen, saa er jeg ikke i Stand til at tænke mig andet, end at det har været Lovgiverens Mening i 1867, at de 4 Maanedere kun skulde gælde for dem, der i det hele taget slet ikke havde fast Ophold i en Kommune udover 4 Maanedere, men derimod ikke for dem, der i Tjeringaaret have haft fast Ophold i Kommunen og saa flytte bort fra Kommunen det næste Aar. I § 23 i den nu gældende Kommunallov vide vi jo, at det er anført, at Sogneraadet har Ret til i Slutningen af Juni Maaned at foretage en Tillægsligning for de Personers Vedkommende, der ere flyttede til Kommunen, siden Hovedligningen blev foretaget; men disse Personer ere jo kun pligtige til i Henhold til samme Paragraf at svare Stat fra 1ste Juli, altsaa den Mand, der efter den nu gældende Lov flytter bort fra en Kommune i det første Tjeringaar og hen i en anden Kommune, er aldeles fri for at svare Stat i det halve Aar, naaget der staar klart og tydeligt i § 25, at han kun er pligtig til at svare Stat til den Kommune, fra hvilken han flytter, henholdsvis i det Tjeringaar eller det Halvaar, i hvilket han flytter. For nu at undgaa Misforstaaelser med Hensyn til de Kommuner, der have en Del fastboende Bygninger, mener jeg, at det er nødvendigt, at Bestemmelserne for saadanne Kommuner Vedkommende ere klarere end de, der findes i det foreliggende Lovforslag. I Betænkningen er det anført, at der vil fremkomme en ret følelig Væmpelse i Hartkornshyrden, men Forholdet vil jo i Almindelighed — ja, de Ord, jeg nu har nævnt, findes i Betænkningen; nu komme mine egne Bemærkninger — Forholdet vil jo i Almindelighed blive dette, at da de allerfleste i de almindelige Landkommuner ikke have saa lidt Gæld, vil man jo i Reglen blive paalagt i Formue- og Besidighedsstat, hvad man saar afdraget i Hartkornsskatten, saa den tilhyneladende Fordel, det vil være for Hartkornsejerne at saa Skatten omlagt en Del paa den i dette Lovforslag angivne Maade, vil efter min Me-

ning ogsaa kun blive tilhyneladende. Jeg vil i det hele give det ærede Medlem fra Vestervig (N. Andersen) Ret i hans Bemærkninger under Forslagets første Behandling om, at mange af dem, der se hen til en saadan Lov med store Forventninger, rimeligvis vilde blive skuffede, naar Loven omsider udkommer. Det er nu ikke min Mening, at det i Grunden kan være anderledes, jeg fremsætter det ikke som en Anse imod Lovforslaget, men jeg nævner det kun, fordi man i Betænkningen efter min Mening lovlig stærkt har fremhævet den Fordel, dette vil medføre for Hartkornsejerne. — I et Underændringsforslag til § 2 af et Mindretal, bestaaende af det ærede Medlem fra Ringtøbing (S. C. Christensen) og et Par andre Medlemmer, er det omtalt, hvordan man skal være sig ad med at udfinde Skatteindtægten for de faste Ejendommers Vedkommende. Man har tænkt sig, at Ejendommene skulle vurderes til, hvad de ere værd i Handel og Wandel — og den Betragtning er jo rigtig — og at man saa ved at dividere 25 ind i Vurderingssummen skulde udfinde Skatteindtægten, naturligvis for de Ejendommers Vedkommende, som der ikke hæfter Gæld eller andre Byrder ved. Saa er det endvidere anført, at Prioritetsrenten skal fradrages det udkomne Beløb — og det er jo ogsaa i sin Orden — men saa er det dernæst anført, at ogsaa Afstægten, hvis der findes en saadan, skal fradrages. I den Betragtning er jeg uenig med det ærede Mindretal, for man kan ikke sætte en Prioritetsrente og en Afstægt jævnsides med hinanden. Hvis Staten kun havde en Side, nemlig Lejligheds siden, saa vilde Betragtningen jo være rigtig, hvis man forudsatte, at Afstægten havde samme Størrelse som Renten, der skulde svares, vilde Forholdet være lige, saa vilde de i Virkeligheden i Øjeblikket have lige stor Evne til at svare Stat. Men da Skatten ogsaa har en anden Side, nemlig Formuesiden, er det jo klart, at den, der svarer Afstægt til et Par gamle Folk, vil være i Stand til at sælge sin Gaard og staa med en større ren Kapital end den anden, som har Gælden. — Saa var der endvidere et Spørgsmaal fremme om Sogneraadet og Amtsrådet som Vigningsmyndighed og navnlig om Amtsrådet som Overligningskommission. Jeg vil anse det for meget uheldigt, hvis det oprindelige Forslags Tanke om at saa en anden Overligningskommission i Stedet for Amtsrådet bliver gennemført. For mig staar det saaledes, at vi vansteligst ere i Stand til under de nuværende Forhold at finde en Overligningskommission, der bedre er i Stand til at kunne træffe det